

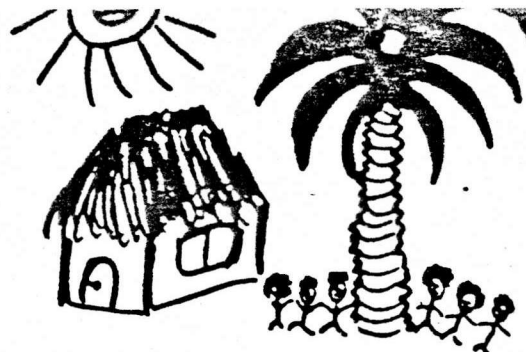
BONA ESPERO

Rundbrief für Freunde, Förderer und Mitglieder
des Fördervereins "Bona Espero" e.V.

Cirkulero por amikoj, subtenantoj kaj membroj
de la "Subtenanta Asocio de BE" e.V.

n-ro 13

Januaro 1985

Ktoj: Sparda-Bank Münster, BLZ 400 605 60, Kto-nr. 900 826 BONA ESPERO

Postscheckamt Dortmund: 2033-99-456

Saluton en la freŝa jaro 1985

Vi trovas ĉi-foje la kvitancon pri viaj kontribuoj por societo: BONA ESPERO dum 1984, atentigon, ke nia jarĉefkunveno okazos dum la UEA-kongreso en Augsburg - tagordo kaj invito sekvos ĝustatempe kaj la

EKSKURSON PER ĈEVALĈARO, alia travivaĵo de Sonja Barthel en Bona Espero. Domage, ke ŝia origine germanlingva teksto estas tro longa por niaj 2 mizeraj paĝoj kaj ni devis ekstrakti. Tial iom perdiĝas ŝia tute speciala rakonto-maniero.

"Ĉu vi emas kunveturi al parencoj de Dilivio?" oni min foje demandis. Kial ne! Mi ja volis kiel eble plej multe vidi kaj sperti. Dilivio veturis dum tiu dimanĉo kun edzino kaj du etaj infanoj al parencoj, kiuj estras najbaran bienon. Li volis de tie preni sian biciklon kaj mi volonte estis preta reveturi per ĝi. Ĉevalon oni ligis al durada, dekore pentrita ĉaro. En la ĉaron oni metis vestaĵojn por interŝanĝi, la trijaran filineton de Dilivio kaj min. Antaŭe sidis Dilivio, lia edzino kaj la unujara filo. Senrisortoj kaj remburadoj, tia veturilo estas neniel komforta. Relative mole, sur miaj genuoj, sidis almenaŭ la knabineto. Apud ni eskortis rajdante Divino, Dorcelina, lia fratino kaj Ana-Maria, iel parenca al Dilivio. Komence plaĉis al ĉiuj. La infanoj scias preskaŭ denaske rajdi kaj ege bonfartas sur la ĉevaloj. La nia antaŭ la ĉaro estis freŝa, kiam la vojo tro krutiĝis, ni iris piede. Post 20 km ni atingis, nun jam iom lacaj, la terenon de la bieno: ni traveturis pordegon. Krom tio nenio ŝanĝiĝis. Monton supren, malsupren, grandegaj ŝtonoj kaj truegoj, fine rivero antaŭ ni kun krutaj deklivoj ambaŭflanke. Kaj nun? "Restu sidanta!" ordonas Dilivio, sed mi ne obeas.

Eine Landpartie hatten wir Ihnen Ende November versprochen. Sie finden außerdem die Quittung für Ihre Beiträge 1984 Die Jahreshauptversammlung wird im August in Augsburg sein, zur Zeit des Esperanto-Weltkongresses. Einladungen mit Tagesordnung werden rechtzeitig zugeschickt.

Und nun zur Landpartie mit Sonja Barthel Schade, daß wir ihren Text kürzen müssen. Es ist eben nicht genügend Platz.

"Hättest Du nicht Lust zu Verwandten von Dilivio mitzufahren?" fragte man mich. Warum nicht? Ich war ja hier, um möglichst viel zu sehen und zu erleben. Dilivio fuhr an diesem Sonntag mit Frau und zwei kleinen Kindern zu Verwandten, die ein Nachbargut verwalten. Er wollte da sein Fahrrad abholen und ich freute mich schon, damit zurückzufahren. Ein Pferd wurde an den zweirädrigen Karren gespannt. Hinein kam ein Sack mit Kleidern, das kleine Mädchen und ich. Vorne saßen Dilivio, seine Frau und der einjährige Sohn. Ohne Polster und Federung ist so ein Fahrzeug absolut nicht bequem. Relativ weich, auf meinen Knien, saß wenigstens das Mädchen. Neben uns eskortierten Divino, Dolcelina seine Schwester und Ana-Maria, irgendwie verwandt mit Dilivio. Zuerst gefiel es uns. Die Kinder können ja fast von Geburt an reiten. Auch unser Zugpferd war frisch und wenn der Weg zu steil wurde, gingen wir zu Fuß. Nach 20 km, alle schon etwas müde, erreichen wir die Fazenda: wir durchfahren ein Tor. Sonst ändert sich nichts, Bergauf - bergab, Riesensteine und große Löcher, schließlich vor uns ein Fluß mit steilen Ufern. Was nun? "Sitzenbleiben!" sagt Dilivio, aber ich gehorche nicht. Auch ohne uns kann das Pferdchen kaum zum Fluß hinunter. Mitten drin bleibt es dann stehen und nur mit Schlägen und Stößen treibt man es an der anderen Seite wieder hoch. Jetzt gefällt mir der Ausflug nicht mehr sehr.

Fakte ankaŭ sen ni, la ĉevaleto apenaŭ sukcesas malsuprengrimpi. Meze en la rivero ĝi restas staranta kaj daŭrigas nur pro bastonbatoj kaj puŝoj. Al mi jam ne tiom plaĉas la ekskurso.

Fine ni atingis la domon. Ĝi estas pli granda ol la kutimaj kun nur unu kuirejo-loĝoĉambro. Sed ankaŭ tie la muroj el adobaj blokoj restis sen glatiga morteraĵo. Neniu bildo aŭ spegulo ornamas la neflegite aspektan grizbrunan areon. El la najbaraj ĉambroj oni venas por bonvenigi nin. Infanoj, patrinoj, geonkloj kaj geavoj - neniam mi lernos, kiu apartenas al kiu. Ni nun interbabilas, dum horoj, kaj mangas kiel en BE, rizon, fazeolojn kaj legomojn. Ni ankaŭ inspektas la korton kun altaj arboj kaj granda ligna instalaĵo por sekigi la salitan bovo-viandon. Kokoj ĉie kuras kaj gratas kaj ie aŭdiĝas strangaj sonoj, kvazaŭ iu volas paroli kaj ne kapablas. Estas papago, kiu kune kun du aliaj amuziĝas sur la tegmento. Hundoj ne mankas, malbelaj kaj malgrasaj. Oni ne nutras ilin, ili memdevas trovi ion. Tamen ili estas ege fidelaj al siaj mastroj kaj sekvas, kien tiuj iras.

4 horojn ni nun jam vizitas kaj neniu ĝis nun tuŝis la kaŭzon de la vizito: preni la biciklon kaj ŝanĝi vestaĵojn kontraŭ fromaĝo kaj fruktoj. Kiam fine tamen Dilivio demandas pri la biciklo, ĝi estas difektita. Rapida decido, dismunti ĝin kaj meti en la ĉaron, al mi kaj la knabineto, al resto da nebezonataj vestaĵoj, ŝako da bananoj, oranĝoj kaj fromaĝo. Tra la rivero mi preferas iri piede. Poste mi kelkfoje ĝojas sidi supre, ekzemple kiam grandega serpento transpasas 'nian' straton; oni ĝin kun multe da bruego perdikaj ŝtonoj mortigas. La vostofinon kiun Divino kun riverenco volas transdoni, mi rifuzas kun naŭzo. Nur en BE mi komprenis, kiel valoran trofeon mi malakceptis. Estis dekjara krotalo, pruvita de la dek bruigiloj. El tiu materialo oni faras ĉenojn kaj aliajn ornamaĵojn. La ĉazipo, ĉasita dum la sama reveturo, devis atendi sian morton ĝis la alia tago. Laŭdire la viando gustas pli bone ol kokaĵo. Tamen mi preferis ne gustumi ĝin.

Endlich erreichen wir das Haus. Es ist größer als gewöhnlich. Im Innern sind auch hier die Wände aus Lehmziegeln nicht verputzt. Kein Bild oder Spiegel an der grauen und unansehnlichen Fläche. Nun kommt man um uns zu begrüßen. Kinder, Mütter, Onkel und Tanten und Großeltern. Nie werde ich lernen, wer zu wem gehört. Wir unterhalten uns stundenlang. Dann wird gegessen, wie in BE: Reis, Bohnen und Gemüse. Wir gehen auch in den Hof mit hohen Bäumen und einem langen Holzgestell zum Rindfleischtrocknen. Hühner laufen herum und scharren. Von irgendwo klingt es als wenn einer spricht, ohne es zu können. Es ist ein Papagei, der sich mit 2 anderen auf dem Dach amüsiert. Hunde fehlen auch nicht, mager und häßlich. Keiner füttert sie. Sie müssen sich selber was suchen. Trotzdem folgen sie treu ihrem einmal gewählten Herrn.

4 Stunden sind wir jetzt schon hier und keiner hat bis jetzt den Grund unseres Besuches erwähnt: das Rad zu holen und Kleider gegen Käse und Früchte zu tauschen. Als endlich Dilivio sich nach dem Fahrrad erkundigt, ist es kaputt. Schnell wird entschieden: auseinandernehmen, in die Karre legen zu mir, dem Mädelchen, den überzähligen Kleidern, einem Sack Bananen, einer Kiste Apfelsinen und Käse. Durch den Fluß gehe ich lieber zu Fuß. Nachher bin ich doch manchmal froh, daß ich oben sitzen kann; als eine riesige Schlange unseren Weg überquert und mit viel Lärm und dicken Steinen erschlagen wird. Mit einer Verbeugung will Divino mir das Schwanzende überreichen aber es ekelt mich. Nur in Bona Espero verstehe ich den Wert des ungewöhnlichen Geschenks. Es war eine Klapperschlange, deren Alter an den Klappern am Schwanzende zu zählen ist. Zehn Jahre alt war diese Klapperschlange-(Dame?) geworden. Aus dem Schwanz macht man Armbänder und Ketten. Das Gürteltier, auf der gleichen Rückfahrt erjagt, mußte auf seinen Tod bis zum nächsten Tag warten. Besser als Hühnerfleisch soll es schmecken. Ich mochte es trotzdem nicht probieren!

"So endete also die Landpartie auf dem Karren," schreibt Sonja Barthel, und fügt hinzu: Andere Menschen - andere Sitten!

Resp.: Margret Brandenburg
Brinker Damm 24 D-4404 TELGTE